

Sága o stvoření Ženy

Středa, 6.1.2010, T -1

Cesta bez větších příhod, do Prahy dorazím těsně před sedmou hodinou. Jen drobné zmatkování na holešovickém nádraží, kdy hledám tu správnou zastávku tramvaje.

Do Motola, na urologickou ambulanci v A 1 přicházím přesně na čas v osm hodin.. hlásím se na kartotéce.. dostávám k vyplnění papíry se základními údaji, seznamem lidí, kterým budou poskytovány informace, s otázkou, zda může být nahlíženo do mé zdravotnické dokumentace, že nebudu kouřit a vůbec budu strašně hodná pacientka (.. vždyť já jsem pokaždé mooc hodná) :-)
Pak, jak už je zde zvykem, třičtvrtě hodiny čekám, než si mě pozvou dovnitř. Mezitím přišla na indikační vizitu Andy, krátce si povídáme a pak si jde stoupnout do fronty před kartotékou a mě mezitím vyvolají.. ehm.. mladá sestřička se mírně sekla s oslovením, ale budiž jí v tento slavný den odpuštěno. Uvnitř odevzdávám papíry (.. opět nikdo netouží po rozhodnutí komise :-), jsem dotazována na váhu a výšku, je mi měřen tlak a odebíráno krve.. naštěstí jen jedna ampulka a žádná scéna se stříkající krví, jak vystřižená ze splatter hororů (.. [Braindead](#) znáte?) se tentokrát nekoná. Dostanu do obálky papíry s výsledky vyšetření a jsem vyprovazena ven.

Loučím se s Andy a zamířím si to na lůžkové oddělení Urologické kliniky v C -2. Zde se objeví zádrhel. Najednou nemůžu najít ty papíry, co mi dali o tři patra výš a stejný počet minut dřív. Začínám panikařit a spěchám zpět na ambulanci.. tam prý obálku nemají a vedoucí sestra nevěří, že bych byla schopná ty papíry ztratit cestou. Asi mě dost nezná. :-)
Prý jestli se nenajdou, tak se můžu s dnešním nástupem rozloučit. Ach jo :-(Trudnomyslně si to šinu zpátky na lůžkové oddělení. Když tu náhle (..a sprostě ze zálohy za rohem) mě napadne spásná myšlenka: Určitě jsem si je roztržité schovala do tašky! No vždyť taky jo.. to jsem se uvedla :-)

Nalezené papíry odevzdávám kolem deváté hodiny na sesterně. Mám se prý posadit.. a čekat. Tak čekám.. a čekám.. víc jak hodinu, než je mi poskytnut pokoj. Ten je třílůžkový, vždy dva pokoje sdílejí společné sociální zázemí.. a jaký div: záchod i sprcha se dají zamknout. Mezi jednotlivými lůžky je igelitový závěs, který lze zatáhnout, když už vám vaši spoluchuraví lezou na nervy. Na pokoji se dále nachází noční stolek a skříňka, která se dá zamknout.. jejíž užívání je vzhledem k tomu, že se z pokojů prý běžně ztrácí věci (.. a jistě ne samy od sebe :-), docela rozumný nápad.

Jsou Tři Králové, na lůžkovém oddělení je stále vánoční výzdoba i se stromečkem, jsem zvědavá jestli zítra pod ním najdu svůj opožděný dárek :-)
(pozn. ta výzdoba tam byla i po návratu z JIP.. asi jí vymění až na Velikonoce :-P). Procházím si prostory, kde budu trávit následující dny – objevuji společenskou místnost s televizí a lednicí a hlavně 'lázeň pacientů', o které jsem již byla poučena, že je tím prostorem, kde se budu nudit při dilatacích. Po oddělení se toulají převážně postarší pánové s pytlíky na moč (.. no co, taky brzo jeden dostanu) švihácky zavěšenými proklaté nízkou v kapsách od županu. Moc ženského osazenstva se tu nenachází a se svojí diagnózou jsem tu sama.

Opět čekám, tentokrát až do dvanácti, než si pro mě přijde doktor, prohmatá mi břicho a sepíše se mnou další papíry: že souhlasím se zákrokem, který je nevratný (.. ještě aby nebyl :-)) a že mi můžou dát transfuzi s cizí krví. Pak následuje klasické vyptávání na takové věci, jestli nemám alergie a jestli měla má babička z otcovy strany zarostlé nehty na levé noze.. hmm :-)
Prý půjdu zítra druhá v pořadí cca 10:00. Dostávám papír pro anesteziologa..

Po obědě přicházejí spolubydlíci.

14:00 Začínám pít Fortrans. Zpočátku to není tak hrozné. Poté si všimnu, že se prášek pořádně nerozpustil. Po chvilce kvedlání lžičkou už je to o něco horší, ale stále to jde. Trochu mi to připomíná oslazenou Vincentku.. bublinky by bodly.. ale to bych asi pak explodovala.

Přišel se na mě podívat anesteziolog a jsem poučena o rizicích anestezie. Snad se vzbudím a

nebude ze mě Šípková Růženka věčně bezvládně čekající na polibek od princezny a pokud nabydu vědomí, tak třeba budu mít i všechny zuby (.. mám k nim osobní vztah.. skoro jako by byly mé vlastní :-)

Ke konci první konvičky začíná Fortrans působit. Odbíhám na záchod.

14:55 Druhá konvička.. začíná mi to opravdu chutnat. Musím se trochu krotit abych ji nevyzunkla během dvaceti minut. Začínám fungovat jako průtokový ohřívač..

15:57 Přichází sestřička s teploměrem vypadajícím jak laserová pistole ze Star Treku. Hmm.. nebo byly laserové pistole ve Star Wars? Nicméně po stisknutí spouště se mi hlava nerozlétne na tisíc kousků, naopak dokonce se dozvím jakou mám teplotu: 36,8°C. No jo, vždyť to říkám, jsem teplá.. :-)

16:05 Třetí konvička

16:30 Dostávám náramek. Sestřička se mnou vyplňuje další dotazník.. ne, službu kněze nepotřebuji :-)

17:20 Načínám poslední konvičku

18:30 Dopito!

19:20 Přinášejí mi anděla, punčošky a obálku na cennosti.

20:55 Mám moc milou návštěvu.. a působí ještě víc vyděšeně než jsem já :-)

21:45 Pořád teču. Ukazují sestře čistou mísu, jak jsem šikovná.. a čistá.. skznazkrz :-)

Na dobrou noc dostávám prášek a injekci. Od půlnoci nejíst, nepít a nekouřit. Divím se, že mi nezakázali i sex :-)

Čtvrtek, 7.1.2010, T0

Přichází sestřička s dalším veselým práškem, který zapíjím malým douškem vody... tak to bude asi dneska všechno ohledně snídaně :-) Ráno odevzdávám obálku s cennostmi (.. jako bych nějaké měla), i počítač se tam šikovně vejde. Dávám si důkladnou sprchu a dočist'uji si holítkem, které jsem si přinesla z domova 'operační oblast' (.. a děkuji bohům, že jsem se o většinu porostu postarala už doma). Balím si do igelitky věci na JIP, zbytek přijde do tašky, která bude ležet ve skladu než (pokud) se vrátím. Převlékám se do anděla (.. ty šnůrky patří dozadu!) ze kterého mi nepříliš esteticky kouká zadek a nasoukám se do kompresních punčošek.. je to docela fuška, trochu jako zápasit s hladovým hroznějším královským.. ale napotřetí to zvládnou :-)

Od té chvíle už jen a jen čekám. Čas plyne až překvapivě rychle a před desátou si pro mě přichází zdravotní sestra s bratrem a vezou mě na sál. Zde chvílku čekám na chodbě než mě vezmou dovnitř do 'předsálí'. Vysvlečou mě z anděla, hbitě přeskakují plná očekávání z postýlky na operační stůl a jsem překryta zeleným ubrusem.. bez brýlí nic nevidím.. jsem ihned odvezena přímo na operační místnost, kde dostanu roztomilou čepičku a do hřbetu pravé ruky kanylu.. a..

.. a..

.. a probudím se cca v půl třetí na JIP. Jsem unavená a zblblá (.. tj. víc než obvykle), ale po půl hodině už jsem schopná na všechny strany rozesílat SMS s tou neuvěřitelnou novinou, že jsem stále naživu. Mezi nohama mám mohutnou bandáž.. bozivědí jak operace dopadla, ale po chvíli nahmatám pod tou vši bandáží dilatátor.. mám pocit, že ho musí pěkný kus vyčnívat. Trochu to bolí a tak si říkám sestře o injekci proti bolesti.. a už je fajn. Jen ta poloha na zádech bude asi problém. Mám hrozně suché rty, ale poprvé se mohu napít až pozdě odpoledne. Po pár žízňivých doušcích mám zpočátku intenzivní pocit, že je žaludek uvnitř neudrží, ale po čase si to rozmyslí a uklidní se; do večera vypiju ještě dvě sklenice. K večeru opět začínám cítit silnější bolest.. a tak si říkám o další injekci.. ale ouha, na tu mám nárok vždy až po osmi hodinách, tak mi zatím musí stačit kapky

do infuze.

Zpočátku mám v nose zavedený kyslík, ten mi ale už večer odpojí (.. tak jako tak neumím dýchat nosem :-)), stejně jako nešikovný kolíček na ruce a tak mi zůstane z hadiček jen pytlík na moč po pravé ruce, drén po levé ruce.. obé vedou z těch překynutých obvazů dolů na boky postele. V ruce mám zavedenou kanylu, kam mi odkapávají infuze s antibiotiky (3x denně po osmi hodinách.. ta půlnoční dávka je pěkně otravná) a výživou. Na ruce mám manžetu automatického tlakoměru, který ji každé dvě hodiny nafoukne a změří mi tlak (.. přičemž se spolehlivě postará o to, abych náhodou neusnula). Na pokoji jsme podle všeho tři, za plentou po mé pravé ruce leží, podle hlasu, dva starší pánové. Závidím jim, že se mohou zvednout.

Večer mi z obvazů prosakuje trochu krve, ale to je prý normální, nemám se znepokojovat.. zatím. O desáté injekce heparinu do břicha (.. atrakce, kterou jsem absolvovala, večer co večer, až do posledního dne). V jedenáct dostávám další injekci proti bolesti.

Kvůli nepřírozené poloze na zádech, tlakoměru a blikajícím monitorům v noci vůbec nespím.

Pátek, 8.1.2010, T +1

Asi nejzoufalejší den.

Ráno. začínám krvácet... a tentokrát už pořádně. Záhy mám bandáž plnou krve. Následný převaz je hodně drsný.. přestala na mě působit injekce proti bolesti a po jakémkoli, byť i mírném, dotyku na klitoris nadskočím půl metru nad postel, ale doktor je drsňák a moc na to nehledí. Prý krvácím kolem močové trubice. A doktor vypadá, že se mu do improvizované instalatériny moc nechce.. 'raději počkáme do zítřka na doktora Jarolíma'. Při převazu si všimnu, že dilatátor v sobě nemám celý, ale není to tak hrozné, jak se zdálo přes obvazy.. z té zlaté části jsou vidět asi 3cm. Poprosím o injekci proti bolesti, ale dostane se mi jí až po dalších urgencích po dvou hodinách.

Rudá tekutina ze mě však prýští i nadále a tak před obědem přichází asistentka primáře, že se to pokusí spravit. Jsem opravdu vyděšená, ale paní doktorka je opravdu milá a obratná, stále na mě mluví a uklidňuje mě a hlavně se vyhýbá jakémukoli kontaktu s tím nešťastným rozbolavěným klitorisem. Zákrok nakonec skoro vůbec nebolí, celá operační oblast (kromě výše zmíněné) je zatím bez citu.. jen místo slibovaného jediného stehů dostanu hned tři. Krvácení se sice nepodaří úplně zkrotit, ale zpomalí se natolik, že mě můžou znovu zabandážovat s tím, že to ustane samo. Možná. Na rozdíl od předchozího přebalování, tohle je velice ohleduplné.

Jinak žádná změna, mírně zvýšená teplota, stále na infuzích. Dozvídám se, že pokoj má i okno, ovšem mimo mé zorné pole. Venku prý sněží.. on existuje nějaký okolní svět? Odpoledne na mě začíná sedat depka.. a jak opět přestává účinkovat injekce (.. efekt vydrží cca čtyři hodiny), tak i bolesti.. a další injekci dostanu až v deset večer.

Noc opět beze spánku, kolík uplatňuje právo útrpné. Bolí mě záda a krční svaly.

Sobota, 9.1.2010, T +2

Ráno se na mě přijde podívat pan doktor Jarolím, vypadá to dobře, už ze mě žádná krev neteče. Zítřa prý vyndáme fantoma. Konečně, ten kolík je mi čím dál víc nepříjemný. To znamená, že už by mě snad mohli i pustit na normální oddělení.

Stále infuze. Příjemná denní sestřička s moc hezkým tetováním. Teplota v normě. Na okraji obvazu se mi dělají dva nepěkné puchýře. Kanyla v hřbetu pravé ruce mě začíná bolet a tak jí dostanu pro změnu do ruky levé. Dobrá nálada (však jo, když se dívám po sestřích), kolík sice pořád obtěžuje, ale s vědomím, že se ho v dohledné době zbavím, se mi daří něj tolik nemyslet. Pokusím se s asistencí sestry vstát. S kolíkem si ale nemůžu sednout a tak musím jít rovnou do stoje. Jediný způsob jak vstát je svézt se z postele nějak přes bok. Daří se. Zatím. Po pár desítkách sekund se mi

zatmí před očima a já se bezvládně zhrouťím zpět do postele. Při pokusu si asi trochu posunu kolík a začne mě nepěkně bolet pravá strana, připadám si jak mučednice na kůlu, naštěstí se to za pár hodin srovná.

Další víceméně bezesná noc.. usnu jen na slabší dvě hodinky mezitím co mi sestra píchne injekci o desáté a o jak mě o půlnoci probudí infuzí s antibiotiky.

Neděle, 10.1.2010, T +3

Blbá nálada. Tak dolů dneska nepůjdu.. nic by tomu nebránilo, ale je neděle.. a potřebuji mít z nějakých byrokratických důvodů zaplněné místo na JIP.

Teplota v normě. Opět sestřička s tetováním, na mě je moc milá, ale chová se dost hnusně (.. nutno říct, že podobně jako většina sester), k jednomu senilnímu staříkovi, který se mnou sdílí pokoj. Moc mi to k dobré náladě nepřidává. Další pokus o zmrtvýchvstání z postele skončí podobně, jak ten předchozí.. zatměním před očima.

Odpoledne mi primář chce vyndat fantoma (..aka pan Kolík). Ptá se, kde mám dilatátor. 'No, tam dole.' odpovím. Asi nejsem úplně pochopena a tak je překvapen, že jej nachází pod obvazy ve funkci zmíněného fantomu. Poté co jsem osvobozena od vlezlé společnosti pana Kolíka se ptám: 'A co dilatace?' 'Dneska ještě ne.. až zítra'. Ani sestru se mi nepodaří přesvědčit: 'Pan primář říkal..'. Ach jo. Jsem z toho v depresi.. trápí mě úzkost, že se mi jeskyňka mezitím dole neúprostně uzavírá.

K večeri řídká polévka bez chuti... ale pořád dostávám infuze.

Večerní vstávání z postele mi už jde o hodně líp.. není se co divit, když si před přechodem do vertikální polohy si můžu chvilku posedět :-)

Noční sestra má být prý hodně drsná, ale mě přijde fajn, dokonce mi odpojí rámusící i tlakoměr a tak se můžu konečně (na boku.. ohó!) vyspat..

Pondělí, 11.1.2010, T +4

Snídaně (veka s přesnídávkou a korozivní bílá káva). Poté se poprvé odbelhám do koupelny trochu se upravit a očistit (.. abych byla hodna velké vizity). Vpravdě, malé krůčky pro lidstvo, ale obrovské pro vaši ještěřku.

Jen vylezu z koupelny, už přichází zmíněná velká vizita, která mě milostivě propouští na běžné lůžkové oddělení. Jen dr. Jarolím nevypadá zrovna nadšeně, že jsem se ještě nedostala k dilataci. Jako bych za to mohla. Naléhám, aby nechali cévku ještě jeden den, nechtěla bych začít dilatovat s plným měchýřem. A jak ukáže následující události, tak i dobře dělám.

Vyndají mi kanylu (.. oded' beru antibiotika v tabletkách) a drén ('Nebojte, nebude to bolet..', 'Auuuuu!' :-)) a asi po půlhodině mě vezou na postýlce spleť chodeb a výtahem sedm pater dolů (+- 1 já je úplně nepočítala) na lůžkové oddělení..

Tam mi přinesou tašku a vybalím si opratrně (.. připadám si jak zpomalený film) věci.. na nohou se necítím ještě úplně jistě, ale jsem optimistická, jak se to hodinu od hodiny zlepšuje. Po chvilce nabírání sil si dojdu na sesternu pro počítač a cennosti a zeptám se, kdy mě odfačují, že bych už konečně chtěla začít dilatovat.. no nechtěla, ale hrůza ze zhroucené jeskyňky je silnější.. prý si mám počkat.

Na vyšetřovnu si pro mě pošlou až po obědě (.. překvapivě opět polévka), tam mi sundají bandáž a doktor mi velice názorně demonstuje, jak se dilatuje.. no, nebyl to zrovna krasavec, ale zase, doktor.. to je partie :-)) Poté se skočím po dlouhé době konečně vysprchovat. Jaký to božský pocit! Jen jsem trochu přecenila své síly a jen málo chybělo, abych s sebou ve sprše švihla o zem. Za den stihnu dilataci, již v intimnějším prostředí 'lázně pacientů', ještě dvakrát. Zjistím, že časové plánování je v tomhle ohledu docela kritické. A taky, že je to strašná nuda (MP3 nebo jiná zábava,

kteřá se dá zvládnout jednou rukou, je nutnost.. mobil na odpočítávání času se také hodí) :-) Sprcha před a po brzy začne lézt na nervy. Jinak návštěva pana Kolíka zprvu docela bolí (.. není se co divit, když jsem po jeho vyndání nedilatovala skoro celý den), po pár minutách už je to je taková slabá tupá bolest.. jen když přitlačím na dno (.. každý milimetr dobrý, ne? hmm.. ale na co? :-)), tak někdy rostu do nových a netušených výšek. Cít se vrací jen velice pomalu a ještě v době, kdy tohle přepisuju (tj. právě dva týdny po-o) v poměrně velké části necítím skoro nic.

Konečně si můžu novou tělesnou konfiguraci trošku prohlédnout.. no, vypadá to poměrně děsivě, jak nějaká nestvůra z béčkového sci-fi (.. stále však podstatně lepší než předchozí stav), ale to jsem víceméně čekala.. snad až splasknou všechny otoky a hlavně po druhém uměleckém zásahu doc. Jarolíma bude vypadat trochu víc k světu. K šílenství mě přivádí ostré chloupky, které začaly rašit okolo té nejcitlivější části mého nového já. Je to fakt hnus.. nápad nosit spodní prádlo okamžitě zavrhuji jako zcela neproveditelný.

Teplota zvýšená.

Odpoledne mám první návštěvu po-o – mamka.

Úterý, 12.1.2010, T +5

O vizitě provází doktora dvě mladé medičky.. prý mi budou vyndavat cévku.. a taky, že jo. Ty dvě mladice, za chvíli přijdou a přímo na posteli mi jí vyndají.. dívají se na výtvar doktora Jarolíma docela vyděšeně.. no co, lekce na celý život :-) Při vytahování ze mě teče spousta krve, o tom, že to pekelně bolí ani nemluvě.

Naleju do sebe pár skleniček čaje.. a odebírám se na toaletu.. ale ouha!: ať se snažím sebevíc, nic z mě neteče! Po chvíli marného snažení mě napadne to zkusit vestoje ve sprše.. a ono to jde. Nejistý, ale čistý pramínek stříká jak vodotrysk na všechny strany. Tak to by bylo.. dobrá nálada je zpátky.. dočasně

Odpoledne se mi však ze sebe nedaří dostat nic ani ve stoje a tak přichází, kolem čtvrté hodiny na řadu další cévka. Ach jo.. úplně mi to zkaží náladu a je mi líto návštěv, co přišly odpoledne a večer (.. vědí o kom mluvím), že se mnou musely vydržet..

Zvýšená teplota

K večeři již mletá strava..

Když jsme seděly večer s Lori na chodbě na lavičce, procházel kolem dr. Jarolím a krátce se mě poptal na zdravotní stav. Tentokrát vypadal už spokojeně.

Středa, 13.1.2010, T +6

Nic moc zajímavého. Pořád mám cévku. Daří se mi konečně si nějak zorganizovat dilatační rozvrh – 5 dilatací (20min). Nuda na pátou. Dostávám dotazník ohledně TS k nějaké bakalářské práci. Zarostly mi dířky po náušnicích.. opět

Návštěva mamky, fajn nálada.

Zvýšená teplota.

Stále mletá strava

Čtvrtek, 14.1.2010, T +7

Další pokus o vytažení cévky.. neúspěšný.. opět medička.. a opět spousta krve.. tentokrát ze mě neteče (.. tedy kromě té zmíněné krve :-)) vůbec nic a tak jí mám už během dopoledne zpátky. Z důvodů hraní si se cévkou opět jen tři dilatace.

Přecházím na normální stravu. První návštěva na velké straně.

Zvýšená teplota, asi nejvíc za celý pobyt: 37,6°C

Pátek, 15.1.2010, T +8

Ráno mi oznamují, že mě propustí.. i s cévkou.. snažím se chabě protestovat, ale marně. I doc. Jarolím na velké vizitě podpoří ortel. Vytažení cévky za pár dní. Jarolím říká, že to klidně zvládnou i sama. Děkuji za důvěru.

Dostávám tedy propouštěcí zprávu ve dvou kopiích, vyžádám si recept na Mesocain (tři balení.. tj. necelé tři dny). Na vytažení cévky se mám dostavit v úterý, k dr. Jarolímovi jsem objednaná na začátku března..

Naštěstí mě nechají zalezlou v posteli do té doby (..a dokonce dostanu i oběd), než si mě přijede (po jistém bloudění a o hodinu později) vyzvednout autem brácha s mamkou. Naštěstí už jsem schopná si na sebe vzít i spodní prádlo, aniž by se mi do očí hrnuly slzičky a mamka na mé pokyny přiváží sukni (červenou, kostkovanou.. vypadám v ní jak urostlý Skot) spolu s naprosto neladícími duhovými punčochami. K tomu šedofialové šněrovací boty, ve kterých jsem přijela a ve výsledku budím nejspíš dojem, že jsem utekla z cirkusu. Chybí mi jen červený nos. Ne, že by mi to zrovna vadilo, má jediná touha je momentálně dostat se z té celé mašinerie co nejdříve. Ve vestibulu platím poplatek za pobyt v nemocnici, vyzvedávám si předepsaný Mesocain a cesta je volná..

Dvě dilatace.. jedna v nemocnici a jedna už v teple domova.

Středa, 20.1.2010, T +13

Absolvuji vyndání cévky v naší krajské nemocnici, tentokrát již úspěšné. Jeden (vcelku zbytečný) den hospitalizace.

Pátek, 12.3.2010, T+moc :-)

Kontrola u dr. Jarolíma. Pokochá se svým výkonem a chce mi dát termín na indikační vizitu pro druhou operaci. Prozatím odmítám, plánuji nejdříve zlikvidovat krajně nepříjemný porost kolem klitorisu.

Dodatky:

Co jsem s sebou (ne)vzala na JIP: toaletní potřeby (mýdlo, holítko, pleťovou vodu, denní krém, kartáček, pastu, kosmetické tampony), pantofle, mobil, nabíječku na mobil, empétrojku, nabíječku pro USB, ručník.. pozdě jsem zjistila, že by se hodila i žínka a balzám na rty.

Jídlo a pití (.. aneb nejen kulturou je živ člověk)

Na chodbě lůžkového oddělení stojí vpravdě záhadné a tajemné zařízení, kde se magicky samovytváří čaj (na výběr mezi ovocným a černým.. oba překvapivě pitelné), který je možné/nutné dochutit erárním cukrem a citronkou.

Jídlo se servíruje 3x denně – snídaně: 7:00-8:00, oběd: 12:00-13:00 večeře: 17:00-18:00. Snídaně rovná se sladké pečivo s naprosto nepoživatelnou bílou kávou (nebo to bylo kakao..? či toxický odpad?), oběd klasická česká kuchyně (bohužel bez piva) a večeře studená. Oběd si je možné zvolit den dopředu ze dvou variant. Porce jsou více než dostatečné, chuti nevalné leč požitelné.. a co mi vadilo asi nejvíc.. mají dosti daleko k byt' jen k náznaku zdravé životosprávy, takže se slzou v oku zapomeňte třeba na zeleninu (ovšem s výjimkou kyselé okurky) či celozrnné pečivo. Pokrm se rozdává na chodbě a požívá se ve společenské místnosti, ale já si pro rozbolavělou styčnou plochu s židlí vymohla, že můžu jíst na pokoji v sedě na posteli.

Personál

Ve většině případů korektní, ale o co si sami neřeknete, tak to nedostanete. Nemluvte o tom, že by se vám někdo sám od sebe sdělil něco o vašem momentálním zdravotním stavu. Ale pokud jsem se zeptala, bylo mi většinou ochotně odpovězeno. Na JIP na vás sestry mají víc času, jen mi přišly takové.. no drsnější.. ale zase vám pomůžou se vším. Na běžném oddělení jsou pořád v jednom kole a nemají na vás tolik času a proto je dobré každý problém hlásit co nejdříve, jinak se načekáte (a možná vás dřív i odvezou nohami napřed). Běžní doktoři (až na výjimky) na vás raději nechtějí moc sahat, rozhodně jsem z nich nezískala pocit, že by problému nějak zvlášť rozuměli, a tak je možná lepší, že se k nějaké zásadnější akci nerozhoupou bez konzultace s doc. Jarolímem.